

Η Λίνα Κατσάνη, κόρη του ήρωα Ταγματάρχη που επιστρέφει στην πατρίδα μετά από 46 χρόνια, μιλά στον «Ε.Κ.» (φωτογραφίες)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα](#) / [Συνεντεύξεις](#)

Πριν από λίγο καιρό πληροφορηθήκαμε με συγκίνηση ότι ταυτοποιήθηκαν τα οστά του ήρωα Γιώργου Κατσάνη, Ταγματάρχη των ελληνικών Καταδρομών που έπεσε την 21η Ιουλίου 1974, όπου μαχόταν τους Τούρκους εισβολείς στην Κύπρο. Ο Γεώργιος Κατσάνης, αθλητής του Ηρακλή από δεκατεσσάρων ετών, πέρασε στη Σχολή Ευελπίδων στα δεκαοχτώ του και ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως αξιωματικός του στρατού. Το 1973 μετατέθηκε στην Εθνική Φρουρά της Κύπρου. Στο βιβλίο του Σπύρου Παπαγεωργίου «Πεθαίνοντας στην Κύπρο» περιγράφεται η τελευταία μάχη του Γιώργου Κατσάνη, στην οποία πολέμησε με απaráμιλλο ηρωισμό.

Οι στρατιώτες του Κατσάνη προσπάθησαν να πάρουν το άψυχο κορμί του διοικητή τους, έδωσαν μάχη σε θερμοκρασία 42 βαθμών υπό σκιάν, αλλά δεν τα κατάφεραν».

Το νεκρό σώμα του ήρωα πολεμιστή έμεινε άταφο.

Η ανάρτηση της κόρης του Λίνας Κατσάνη, στο διαδίκτυο, όταν πληροφορήθηκε για την ταυτοποίηση των οστών του πατέρα της, ήταν συγκλονιστική: «Σαράντα έξι χρόνια πέρασαν για να φτάσει η ώρα της επιστροφής σου πατέρα. Αφησες το αίμα και την σάρκα σου εκεί στον Αγιο Ιλαρίωνα σύμβολο παντοτινό της λεβεντιάς, της τιμής και της γαλανόλευκης. Τα ιερά οστά σου, δαφνοστεφανωμένε πατέρα μου, ταυτοποιήθηκαν. Σε περιμένουμε». Ο «Ε.Κ.» συνομίλησε με την κυρία Κατσάνη και την ευχαριστούμε πολύ για την τιμή.

Ο ήρωας ταγματάρχης των Ελληνικών Καταδρομών, Γεώργιος Κατσάνης

Κυρία Κατσάνη όλοι συγκινηθήκαμε βαθιά, ακούγοντας ότι ταυτοποιήθηκαν τα οστά του πατέρα σας, του ήρωα Ταγματάρχη των ελληνικών Καταδρομών Γεωργίου Κατσάνη. Θέλετε να μας πείτε λίγα πράγματα για το ποιος ήταν ο Γεώργιος Κατσάνης;

Ο πατέρας μου Γεώργιος Κατσάνης γεννήθηκε στις 7 Αυγούστου του 1934 στο ακριτικό Σιδηρόκαστρο Σερρών από πρόσφυγες γονείς της Ανατολικής Θράκης. Μεγάλωσε ακούγοντας τις διηγήσεις για την προσφυγοποίηση των γονιών του και από μικρό παιδί επιθυμούσε να πολεμήσει τους Τούρκους και να μείνει το όνομά του στην ιστορία, όπως κι έγινε. Σε ηλικία 7 χρονών μετοίκησε με την οικογένειά του στην Θεσσαλονίκη, διατηρώντας όμως στενούς δεσμούς με την γενέτειρά του. Στα 14 του χρόνια, μαθητής τότε του 3ου Γυμνασίου Αρρένων πέρασε το κατώφλι του Ηρακλή. Διακρίθηκε στα αγωνίσματα των 100 και 200 μέτρων, στη σκυταλοδρομία και στο μήκος.

Εισήλθε στη Σχολή Ευελπίδων το 1952 και αποφοίτησε ως Ανθυπολοχαγός το 1955, ενώ ένα χρόνο μετά αποφοιτά από την Σχολή Καταδρομών περνώντας με άριστα όλες τις δοκιμασίες. Υπηρέτησε στο σώμα των Καταδρομών με απaráμιλλο ζήλο, μέχρι την ημέρα του ηρωικού του θανάτου. Διακρίθηκε για τις επιδόσεις του στις αναρριχήσεις στον ορεινό αγώνα αλλά και στις αερομεταφορές.

Το 1964 παντρεύτηκε την μητέρα μου, Εριφύλη Πανωρίδου, που του χάρισε δυο κόρες.

Ευτυχισμένες οικογενειακές στιγμές με τη σύζυγό του Εριφύλη και τις κόρες του

Τον Αύγουστο του 1973 μετά από δική του αίτηση μετατέθηκε στην Κύπρο, όπου στις 16 Αυγούστου ανέλαβε τη διοίκηση της 33 ΜΚ στο Πέλα Παίς της Κερύνειας με τον βαθμό του Ταγματάρχη. Η οικογένειά του τον ακολούθησε για ακόμη μια φορά.

Κατάφερε να εμπνεύσει τους στρατιώτες του με την ικανότητα και τον χαρακτήρα του, φροντίζοντας για το αξιόμαχο των Καταδρομέων του. Πολύ συχνά υποδυόμενος τον Αγγλο αθλητή έμπαινε στον τουρκικό θύλακα κάνοντας αναγνωρίσεις.

Η εισβολή των Τούρκων βρήκε τη 33ΜΚ στη Λευκωσία. Το πρωί της 20ής Ιουλίου η μονάδα διατάχθηκε με δύο κλιμάκια της να προχωρήσει και να φθάσει με κάθε τρόπο στον τόπο διασποράς που ήταν ο χώρος Πέλλα-Παίς στην περιοχή της

Κυρήνειας.

Ενας λόχος αμέσως κινήθηκε για να προστατεύσει το διεθνές αεροδρόμιο της Λευκωσίας και η υπόλοιπη μοίρα με τον διοικητή της κατευθύνθηκε στο Πέλλα-Παίς. Δεκαπέντε όμως χιλιόμετρα έξω από την Κυρήνεια δύο τουρκικά αεροπλάνα χτύπησαν την αυτοκινητοπομπή. Παρά την καταστροφή των αυτοκινήτων και τους τραυματίες με τους λίγους άντρες που είχαν παραμείνει η Μονάδα προχώρησε πεζή για να πετύχει τον στόχο της.

Εκείνο το βράδυ η 33η Μοίρα Καταδρομών είχε σαν στόχο, να καταλάβει τα Πετρομούθια και να κινηθεί προς Κοτζάκαγια.

Ο ήρωας ταγματάρχης των Ελληνικών Καταδρομών, Γεώργιος Κατσάνης

Επικεφαλής τέθηκε ο πατέρας μου, διοικητής της μοίρας, αφού οι μόνιμοι αξιωματικοί ή είχαν τραυματισθεί ή κάλυπταν άλλες θέσεις. Ο Γιώργος Κατσάνης τάχθηκε επικεφαλής της ομάδας διοίκησης χωρίς να έχει δίπλα του κανένα να τον αντικαταστήσει και να τον στηρίξει. Το ότι δέχθηκε παρόλα αυτά να πάει μόνος του, δείχνει την υπευθυνότητά του αλλά και τον ηρωισμό του. Με το που έπεσε το τελευταίο φως, οι μονάδες ξεκίνησαν για την αποστολή τους και σε λίγη ώρα

είχαν ζώσει από τρεις πλευρές τον εχθρό.

Στις 23:00 οι λόχοι καταδρομών προέβησαν με διαταγή του σε βίαιη σύγκρουση σε όλο το μέτωπο με τους Τούρκους και τους Τουρκοκύπριους που βρίσκονταν στην περιοχή. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή και διήρκησε μέχρι που εκδιώχθηκε και ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης. Καταλήφθηκε ο αντικειμενικός στόχος που ήταν στις παρυφές του Αγίου Ιλαρίωνα στα Πετρομούθια. Η όλη επιχείρηση είχε στεφθεί από πλήρη επιτυχία. Όμως η μονάδα πεζικού που θα αντικαταστούσε την 33ΜΚ δεν έφτασε ποτέ με αποτέλεσμα ο πατέρας μου με τα γενναία του παλικάρια να μείνουν στον Πενταδάκτυλο χωρίς πυρομαχικά και βαρύ οπλισμό. Και καθώς οι ώρες περνούσαν οι Τούρκοι ενισχύονταν.

Κυριακή 21 Ιουλίου 1974. Ωρα 9η πρωινή. Στη δεξιά πτέρυγα της 33 Μοίρας Καταδρομών, ο Διοικητής Ταγματάρχης Γεώργιος Κατσάνης, προσπαθεί να εξουδετερώσει την τουρκική αντίσταση. Ήταν μπροστάρης με το περίστροφο στο χέρι μέσα σε καταιγισμό πυρών, βοηθούμενος από τέσσερις καταδρομείς, όταν σφαίρα ελεύθερου σκοπευτή τον χτύπησε από αριστερά.

Τη στιγμή που ο Διοικητής έπεφτε στο έδαφος, ριπές αυτομάτων όπλων γάζωναν την περιοχή γύρω του. Παρ' όλες τις απεγνωσμένες προσπάθειες των

καταδρομέων να βοηθήσουν το Διοικητή τους δεν τα κατάφεραν.

Ο Γεώργιος Κατσάνης ήταν αυτός που πρώτος οδήγησε τους άνδρες του προς τον Άγιο Ιλαρίωνα της Κύπρου. Εκεί που πολλές φορές έστρεφε το βλέμμα του και μονολογούσε. Ίσως η μοίρα τότε να τον είχε τάξει να γίνει το ιερό σύμβολο και η παρακαταθήκη προς τους αδελφούς μας εκεί επάνω στις εκπορθισμένες από την 33η Μοίρα Καταδρομών παρυφές του Πενταδάκτυλου.

Ο πατέρας μου, Γεώργιος Κατσάνης, ήταν ένας ωραίος άνθρωπος. Εκλεινε μέσα στην καρδιά του όλα τα ιδανικά που συντρόφευαν την ψυχή του Ελληνα από το βάθος των αιώνων. Φιλόπατρις, γενναίος, τολμηρός ακούραστος με βαθιά αίσθηση της τιμής και του καθήκοντος. Η μοίρα τού χάρισε το τέλος που ονειρευόταν. Να πέσει ένδοξα στο πεδίο της μάχης όπως ο πρώτος Έλληνας αξιωματικός το 1940.

Ο Γεώργιος Κατσάνης έπεσε στις 21 Ιουλίου 1974 από σφαίρα Τούρκου Ελεύθερου σκοπευτή σε μάχη στην περιοχή του κάστρου του Αγίου Ιλαρίωνα. Η Ελλάδα έχασε έναν ήρωα, αλλά εσείς χάσατε τον πατέρα σας. Πώς διαχειριστήκατε αυτή τη μεγάλη απώλεια;

Η Ιστορία είναι γεμάτη από πολεμικές συγκρούσεις και διηγήσεις μαχών που αναφέρονται οι απώλειες. Πουθενά δεν γράφεται όμως, το πώς οι απώλειες αυτές επηρεάζουν τις ζωές όσων μένουν πίσω. Κάθε σφαίρα που σκοτώνει έναν πολεμιστή περνάει και από την καρδιά της οικογένειάς του. Με έναν τέτοιο μεγάλο πόνο μεγαλώσαμε. Στην αρχή προσπαθήσαμε να ξεπεράσουμε τις μνήμες του πολέμου που ζήσαμε. Και περιμέναμε και ελπίζαμε για την επιστροφή του πατέρα μου. Μαζί με τα χρόνια που περνούσαν ήρθε και η διάψευση της ελπίδας μας. Μεγαλώσαμε χωρίς τον πατέρα μου. Οι ζωές μας θα ήταν διαφορετικές αν ζούσε. Στηριχτήκαμε στην αγάπη και τη θυσία της μητέρας μου, που σαράντα έξι χρόνια έμεινε πιστή στην ανάμνησή του. Για πολλά χρόνια δεν μπορούσα να μιλήσω για τον πατέρα μου. Ο πόνος έπνιγε τις λέξεις. Μεγαλώνοντας κατάλαβα το χρέος που έχω να διατηρήσω την μνήμη του υπέροχου αυτού Έλληνα.

Ο πατέρας σας ήταν ιδιαίτερα αγαπητός από τους στρατιώτες του και υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για τον ηρωισμό του. Θέλετε να μοιραστείτε μαζί μας αυτή που σας συγκινεί περισσότερο;

Όλες οι ιστορίες που μου διηγούνται οι στρατιώτες του πατέρα μου είναι ιδιαίτερα συγκινητικές και όλες δείχνουν τον λόγο που οι στρατιώτες τον αποκαλούν «πατέρα» τους. Αυτό που ξεχωρίζω όμως είναι ότι Εκείνες τις τελευταίες ώρες, τις ώρες που η προδοσία είχε φανερωθεί, μπήκε μπροστά με το πιστόλι στο χέρι για να προστατέψει τα παιδιά του.

Από μαρτυρία:

«Όταν βλέπεις ένα Διοικητή να είναι μπροστά από όλους δεν φοβάσαι. Δεν λογάριάζε ούτε σφαίρες, ούτε βλήματα που έπεφταν βροχή, ούτε πολυβόλα από απέναντι που ήταν γεμάτη η βουνοκορφή.»

Πώς τίμησε η πατρίδα τον ήρωα, Γιώργο Κατσάνη;

Εις μνήμην του ήρωα του Πενταδάκτυλου Γεωργίου Κατσάνη που με θυσία του συνέδεσε το όνομά του με λαμπρό παράδειγμα λεβεντιάς και ηρωισμού ανεγέρθησαν μνημεία προς τιμήν του.

Α) Το όνομά του φέρει το στρατόπεδο της 33ης Μ. Κ. στο Σταυροβούνι στην Κύπρο.

Β) Το όνομά του φέρει το στρατόπεδο της Α Ταξιαρχίας Καταδρομέων και Αλεξιπτωτιστών στη Ρεντίνα, μέσα στο οποίο έχει ανεγερθεί μνημείο με την προτομή του.

Γ) Το όνομα του φέρει το «Κατσάνειο» γήπεδο του βόλεϊ της ομάδας του Ηρακλή στη Θεσσαλονίκη.

Δ) Έχει ανεγερθεί μνημείο προς τιμήν του στη γενέτειρά του το Σιδηρόκαστρο Σερρών.

Ε) Στον χώρο του Τύμβου της Μακεδονίτισσας στην Λευκωσία της Κύπρου βρίσκεται το κενοτάφιο του Γεωργίου Κατσάνη.

Στ) Η προτομή του υπάρχει στο μνημείο πεσόντων και Αγνοουμένων του 1974 στην ναυτική βάση «Ευάγγελος Φλωράκης» στο Μαρί της Κύπρου.

Ζ) Οι κοινότητες Τρούλων και Ορόκλινης στην Κύπρο έχουν δώσει το όνομά του σε οδούς τους.

Η) Ο Δήμος Στροβόλου στη Λευκωσία ονόμασε το Δημοτικό Πάρκο του «Πάρκο του Αντιστρατήγου Γεωργίου Κατσάνη».

Πώς έγινε η ταυτοποίηση των οστών του Γεωργίου Κατσάνη και τι νιώσατε τη στιγμή που το πληροφορηθήκατε;

Τον Μάιο του 2017 πληροφορηθήκαμε για την ανεύρεση και εκταφή οστών σε στρατιωτική περιοχή στον Άγιο Ιλαρίωνα. Επειδή ήταν η περιοχή που πολέμησε ο πατέρας μου θορυβηθήκαμε και περιμέναμε την ανακοίνωση των ταυτοποιήσεων. Στις αρχές Ιανουαρίου του 2020 έγιναν οι πρώτες ταυτοποιήσεις και δόθηκαν τα πρώτα ονόματα. Ήταν όλοι παλικάρια που πολέμησαν υπό τις διαταγές του πατέρα μου. Πλησιάζαμε... Ελπίζαμε και με μεγάλη αγωνία περιμέναμε. Και πράγματι στις 22 Ιανουαρίου, ημέρα γενεθλίων της αδερφής μου, μας τηλεφώνησαν από το Γενικό Επιτελείο Στρατού, για να μας ανακοινώσουν ότι έγινε η ταυτοποίηση των οστών του ηρωικού Ταγματάρχη, Γεώργιου Κατσάνη. Με ρωτάτε να σας περιγράψω τι ένιωσα. Δεν ξέρω με τι λέξεις να το αποτυπώσω. Συγκίνηση μεγάλη, βαθιά, χαρά και θλίψη την ίδια στιγμή και ευλογία, γιατί μας αξίωσε ο Θεός να πάρουμε τον άνθρωπό μας κοντά μας έστω και μετά 46 χρόνια.

Τι σημαίνει για την οικογένειά σας ο επαναπατρισμός των οστών του πατέρα σας;

Η επιστροφή των οστών του πατέρα μου σηματοδοτεί το κλείσιμο ενός κύκλου προσμονής και ματαίωσης. Λύτρωση και ανακούφιση για όλη την οικογένεια μα ιδιαίτερα για την μητέρα μου. Ηρθε η στιγμή να ταφεί με τις πρέπουσες τιμές, έτσι όπως αρμόζει σε όσους ποτίζουν τις Θερμοπύλες που τους όρισαν να φυλάνε με το αίμα τους.

Η κυρία Λίνα Κατσάνη είναι εκπαιδευτικός με σημαντικό και πολύπλευρο έργο στο χώρο της Παιδείας. Έχει βραβευτεί πολλές φορές για το έργο της και υπήρξε επιμορφώτρια εκπαιδευτικών και συνεργάτης του Παιδαγωγικού Τμήματος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου. Σήμερα είναι Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Πολιτιστικού Συλλόγου Χρυσοχωρίου.

Πηγή: ekirikas.com